

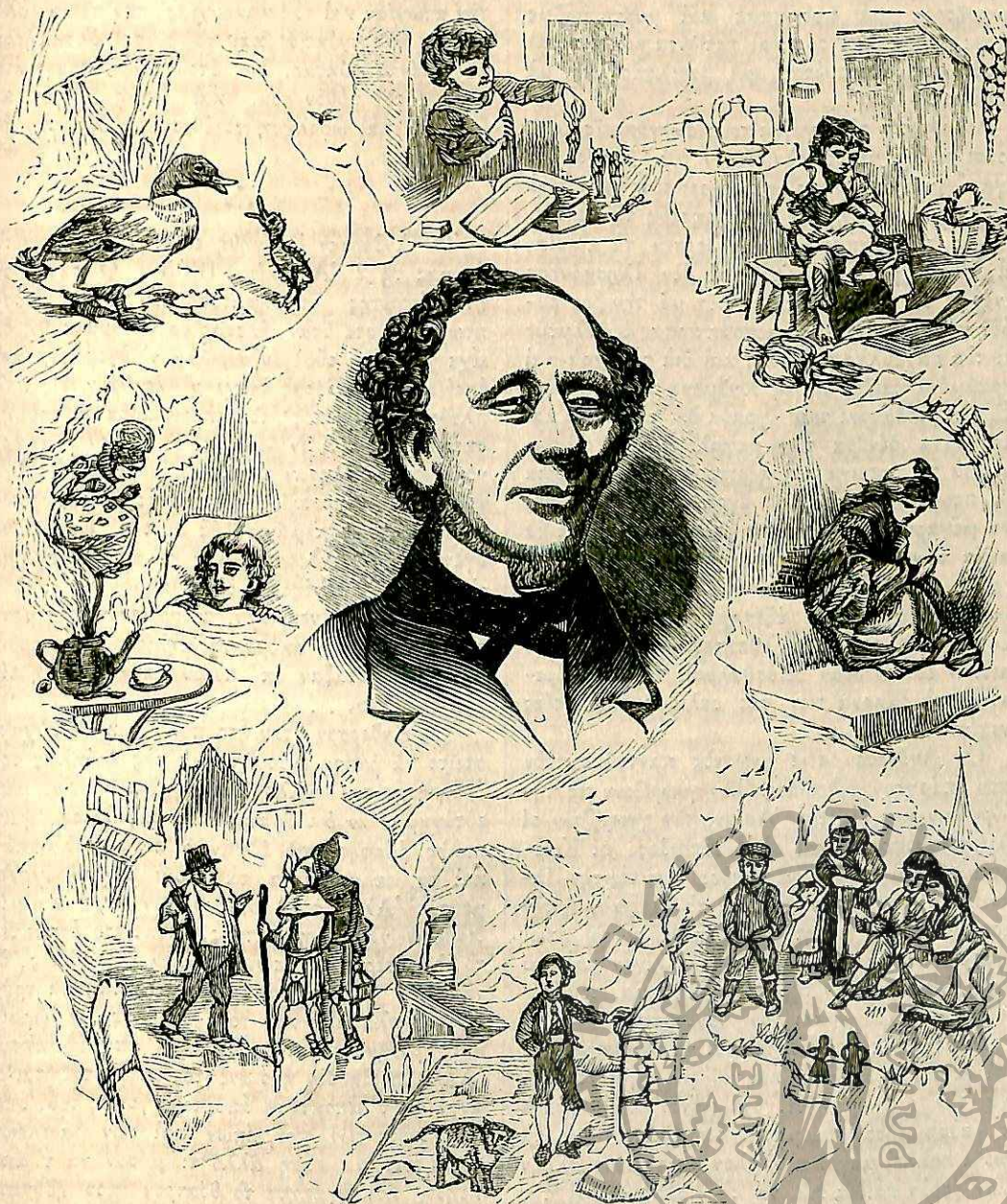
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατ' Αὐγούστον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 8

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

Ποῖον παιδίον ἀκούον τὸ ὄνομα "Ανδερσεν δὲν φαντάζεται ἀμέσως, μὲ καρδιοκτύπι, μίαν περιπετειώδη καὶ παράδοξον καὶ θελκτικὴν ἱστορίαν, ἀναγινωσκομένην τὸ ἐσπέρας ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος, μὲ πρίγκιπας καὶ μυστηριώδεις κήπους, μὲ πελαργούς καὶ πετῶντα κιβώτια, μὲ μολυβδίνους στρατιώτας, μὲ βασιλοπούλας, μὲ νεράιδας;

"Αν ἔχωσιν οἱ μεγάλοι τοὺς συγγραφεῖς των, ἔχουσι καὶ οἱ μικροὶ τὸν ἰδικόν των· καὶ εἶνε ὁ μέγας "Ανδερσεν, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει τόσον καλὰ νὰ τέρπῃ, νὰ συγκινή, νὰ καταγοητεύῃ τὰ παιδιά.

Πῶς τὰ ἡγάγησεν ὁ "Ανδερσεν τὰ παιδιά, καὶ πῶς ἔγραψε δι' ὅλα καὶ δὲν ἐλησμόνησε κανέν! "Εγραψε διὰ τὰ παιδιά μὲ τὴν βοστρυχώδη κόμην καὶ τοὺς ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς καὶ τὰς παχουλὰς παρειάς, καὶ διὰ τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμμένα παιδιά τὰ μὴ δυνάμενα νὰ κινηθῶσιν ἀπὸ τὸ κρεβάτανι των· ἔγραψε διὰ τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα δένδρα τῶν μεγαλοπρεπῶν κήπων καὶ διὰ τὰ ταπεινὰ καὶ περιφρονημένα λελούδια τῶν πτωχικῶν γαστρῶν· ἔγραψε διὰ τὰ παιδιά τῶν μεγάρων τὰ φοροῦντα βελούδον καὶ διὰ τὰ παιδιά τῶν καλυδοσπῆτων τὰ φοροῦντα ῥάκη· ἔγραψεν ἀστεῖα διηγήματα καὶ ὅλα τὰ παιδιά καὶ τῶν δύο ἡμισφαίριων ἐξεκαδίσθησαν ἀπὸ τοὺς γέλωτας, ἔγραψε καὶ λυπητερά καὶ ὅλων τῶν παιδιῶν ἐβούρκωσαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ὅλα ἔβρεξαν μὲ τὰ δάκρυά των τὰς σελίδας τὰς ὁποίας ἀνεγίνωσκον.

Ὁ "Ανδερσεν εἶνε γνωστὸς παντοῦ σχεδὸν ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι. Τὸν γνωρίζουν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν γνωρίζουν οἱ Ἀμερικανόπαιδες καὶ οἱ Ἰνδόπαιδες, οἱ Κινεζόπαιδες καὶ οἱ Ἰσλανδόπαιδες καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἢ τὴν Ῥωσίαν, εἰς τὸ Μεξικὸν ἢ τὴν Ἰσπανίαν πρὶν ἢ μητέρα ἀποκοιμήσῃ τὸ παιδί της εἰς τὴν μαλακούτσικὴν του κλίνην καὶ τοῦ δώσῃ τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας φίλημα, τοῦ διηγείται ἐν παραμυθίᾳ τοῦ "Ανδερσεν.

Διὰ τοῦτο τὰ παιδιά πρέπει νὰ τὸν θαυμάζωσι καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶσι, καὶ νὰ τὸν εὐγνωμονῶσι. Νὰ τὸν εὐγνωμονῶσι, ὅχι μόνον διότι ἔγραψε δι' αὐτὰ τόσον θαυμάσια διηγήματα, διὰ τὰ ὁποῖα πολλοὶ μεγάλοι ἤθελον νὰ γείνουν ἄλλην μίαν φορὰν παιδιά διὰ νὰ τὰ διαβάξουν, μὲ τὰς ἐκπληξείας, τὸ θάμβος, τὰς συγκινήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀλλὰ διότι ὡς ἐν τῶν καλλιτέρων του ἔργων τοῖς ἀφῆκε καὶ αὐτὸν τὸν βίον του, ζωντανὸν παράδειγμα εἰς πᾶν παιδίον, διὰ νὰ

βλέπῃ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ εὐγενὴς ἐπιμονή, καὶ πῶς ἐκεῖνος ὅστις θέλει νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα μέγαν σκοπὸν, εἰς ἕνα λαμπρὸν μέλλον, δὲν ἀποκλίνει καὶ δὲν ἀπελπίζεται, ἀλλ' ὑποφέρει τὴν πτωχίαν καὶ τὰς κακουχίας, τὴν πείναν ὀλοκληρὰ ἡμερονύκτια, καὶ τὸ ῥίγος ὀλοκληρῶς παγωμέναις νύκτας, ἕως ὅτου τέλος πραγματοποιήσῃ τὸν πόθον του, καὶ γείνῃ μέγας καὶ ἐνδοξος, καὶ ὠφελήσῃ τὸ ἔθνος του καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

* *

Ὁ "Ανδερσεν ἐγεννήθη εἰς τὴν Ὀδένσην τῆς Δανίας τῇ 2 Ἀπριλίου 1805. Ὁ πατὴρ του ἦτο ἐργάτης ὑποδηματοποιεῖον· ἦτο τόσον πτωχός, ὥστε ὅταν ἀπεφάσισε νὰ νυμφεῖται δὲν εἶχε χρήματα οὐδὲ ἐν στῶμα ν' ἀγοράσῃ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔτυχε ν' ἀποθάνῃ εἰς πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος· τὸ νεκροκράββατόν του ἦτο σκεπασμένον μὲ ἐν ὕφασμα, τὸ ὁποῖον οἱ κληρονόμοι του ἐπώλησαν εἰς δημοπρασίαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας· ὁ πατὴρ τοῦ "Ανδερσεν μόλις κατώρθωσε ν' ἀγοράσῃ ἐν τεμάχιον ἐξ αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτου ἐγεννήθη ὁ "Ανδερσεν. Καὶ τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπήντησαν οἱ ὀφθαλμοί του, ἦτο τὸ ὕφασμα αὐτὸ τὸ νεκρικόν, ξεθαμμένον, τριμμένον πλέον, διατηροῦν ἀκόμη τὰς κηλίδας τῶν κηρίων, τὰ ὁποῖα ἔσταξαν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ πλουσίου. . .

Ὁ "Ανδερσεν ὅταν ἦτο πολὺ μικρὸς ἠὲ χαριστεῖτο νὰ ῥάπτῃ ἐνδύματα διὰ τὰς κούκλας του. Ἡ μήτηρ του συλλογιζομένη ὅτι θὰ εἶνε μέγα εὐτύχημα, ἂν ὁ υἱὸς της, ὅταν μεγαλώσῃ, γείνῃ καλὸς ῥάπτης, τῷ ἔδιδεν ὅλα τὰ παλαιόπανα καὶ τὰ παλαιόχαρτα τὰ ὁποῖα δὲν τῇ ἐχρησίμευον. Ἀλλ' ὁ "Ανδερσεν δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ γείνῃ ῥάπτης. Ἐκεῖνος ἐσκέπτετο τὸ ὀλιγώτερον νὰ γείνῃ πρίγκιψ ἢ βασιλεὺς, διὰ νὰ φορῇ χρυσοκέντητα φορέματα καὶ νὰ τρέχῃ εἰς τὰς πλατείας καὶ τοὺς δρόμους μὲ ὠραίαν καὶ χρυσὴν ἄμαξαν συρομένην ἀπὸ ἑξ ἵππων. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἀνόητος νὰ φαντάζεται ὅτι αὐτὰ θὰ τ' ἀποκτήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ὅπως τὰ παιδιά τῶν πριγκίπων καὶ τῶν βασιλέων, ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ ἄλλο τι μέσον νὰ τ' ἀποκτήσῃ καὶ ἡγάπησε τὸ θέατρον ὅπου ἡδύνατο, πρὸς στιγμὴν, νὰ γείνῃ πρίγκιψ, βασιλεὺς, αὐτοκράτωρ, ὅ,τι ἤθελε, καὶ τὸ ἐπίστευε καὶ ὁ ἴδιος.

Μόλις ἦτο ἐξ ἐτῶν ὁ "Ανδερσεν ὅτε ἀπέθανεν

ὁ πατὴρ του· ἡ μήτηρ του μὴ δυνάμενη νὰ ζῇ κατ' ἄλλον τρόπον ἠναγκάσθη νὰ ξενοπλύνῃ· ὁ "Ανδερσεν ὑπῆγεν εἰς ἕν ἐργοστάσιον, ὅπως καὶ ἄλλα πτωχόπαιδα, ὅπου εἰργάζετο ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν· ἅμα ἐτελείωνε τὴν ἐργασίαν του ἐπῆγγαινε εἰς τὸ σχολεῖον ὅπου ἐμάνθανεν ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο κακοενδεδυμένος, τὰ ἄλλα παιδιά τοῦ σχολείου δὲν τὸν κατεδέχοντο, τὸν περιεφρόνουν, δὲν τὸν ἐπλησίαζον, καὶ μόνον ἐν μικρὸν κοράσιον τῷ ἔλεγε καμμίαν φορὰν κανένα γλυκὺν λόγον.

—Τί παράξενον παιδί, ἔλεγον οἱ συμμαθηταὶ του, αὐτὸς δὲν εἶνε ἀγόρι, εἶνε κορίτσι· τὸν ἠτύπησες λιγάκι; ἀμέσως βάζει τὰ κλάμματα, ἴσως νὰ μὴν ἔχῃ χερίν νὰ κτυπήσῃ καὶ αὐτὸς· δὲν τὸν νοιάζει μήτε γιὰ τοὺς βώλους, μήτε γιὰ τὸ πῆδημα, μήτε γι' ἄλλο κανένα παιγνίδι, καὶ τοῦ ἀρέσει μονάχα νὰ κάθεται σκυμμένος ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον του καὶ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ διαβάξῃ, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα παιδιά παίζουν.

Τόσον πολὺ ἡγάπα ν' ἀναγινώσκῃ ὁ "Ανδερσεν. Μία κυρία τῷ ἐδάνεισε δράματά τινα· καὶ ἄφ' οὗ τὰ ἀνέγνωσεν ἀπλήστως, τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ καὶ αὐτὸς ἐν δράμα· καὶ ἔγραψεν ἐν, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ πρόσωπα ἐσκοτόνοντο ἐπὶ τέλους καὶ δὲν ἔμενε κανὲν ζωντανόν.

* *

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου τούτου, ὅπως καὶ ἄλλων πολλῶν, ἐνέβαλε παραδόξους ἰδέας εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ "Ανδερσεν· ἤρχισε νὰ μὴν εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι καὶ αὐτὸς εἰμπόρει νὰ γείνῃ ἐνδοξος ἄνθρωπος. Εἶχε φωνὴν πολὺ γλυκεῖαν. Ὅταν ἐτραγῶδει εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ διδάσκαλος τὸν ἐπῆνει, οἱ δὲ διαβάται ἴσταντο καὶ τὸν ἠκροῶντο· ἠρέσκετο λοιπὸν ν' ἀπαγγέλλῃ δυνατὰ, μὲ τὴν ὠραίαν του φωνήν, διάφορα μέρη ἀπὸ τὰ συγγράμματα τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκεν· οἱ δὲ γείτονες, ἀκούοντες τὰς φωνάς του καὶ βλέποντες τὰς χειρονομίας του, τὸν διεβεβαίουν ὅτι ἡδύνατο νὰ γείνῃ πολὺ καλὸς ἠθοποιός.

Ἡθοποιός! μὴπως, ἀπὸ τὴν νηπιακὴν του ἡλικίαν σχεδόν, δὲν εἶχεν ὀνειροπολῆσαι νὰ γείνῃ ἠθοποιός, νὰ φορῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τόσον λαμπρὰ φορέματα, καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ ἐνώπιον τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, ἐντὸς θεάτρου πολυτελοῦς, φωτιζομένου μὲ ἀπαστράπτοντας πολυελαίους, τὰ ὠραιότερα ἔργα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν; Ναί, ἠθοποιός θὰ ἐγίνετο καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀνα-

χωρήσῃ εἰς τὴν Κοπενάγην, τὴν πρωτεύουσάν τῆς Δανίας, ὅπου ὑπῆρχον πολλὰ θεάτρα. Ἡ δυστυχὴς τοῦ μήτηρ, ἡ ὁποία, ὡς τὴν μεγαλειέτην της εὐτυχίαν ἐφαντάζετο νὰ μάθῃ ὁ υἱὸς της κανὲν καλὸν ἐπάγγελμα, ἐλύθη εἰς δάκρυα ἅμα ἔμαθε τὴν ἀπόφασίν του· προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, ἀλλ' ὁ "Ανδερσεν ἦτο ἀμετάπειστος· καὶ ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συναθροίσῃ μὲ ὑπομονὴν χρήματα διὰ τὸ ταξεῖδόν του· μίαν ἡμέραν ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν καὶ εἶδεν ὅτι εἶχε πέντε τάληρα. Πέντε τάληρα, τῷ ἐφαίνοντο ὀλοκληρὸς περιουσία, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἡδύνατο νὰ τελειώσῃ, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ πλέον. Μάτην προσεπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ ἡ μήτηρ του. Τῷ εἶπεν ὅτι τοῦ εὗρε μίαν καλὴν θέσιν μαθητοῦ εἰς ἕν ῥαπτάδικον· ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ κερδίξῃ ὅσα τῷ ἀρκοῦν διὰ νὰ ζῇ· ὅτι ἅμα εἶνε ἐπιμελὴς θὰ γείνῃ καλὸς τεχνίτης καὶ τότε θὰ κερδίξῃ πολλὰ, καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν, μὲ τὴν εὐχὴν της, ἴσως θ' ἀνοίξῃ καὶ ἰδικόν του κατάστημα. Ἀλλὰ τὰ σχέδια αὐτὰ τῆς μητρὸς του δὲν συνεκίνησαν διόλου τὸν "Ανδερσεν. Ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἦτο μόνος, δὲν ἐγνώριζε κανένα εἰς τὸν κόσμον νὰ τὸν προστατεύσῃ, καὶ μία ἐνδόμυχος φωνὴ τῷ ἔλεγε: Πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς! . . .

* *

Καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κοπενάγην τὴν πρωτεύουσάν τῆς Δανίας. Ἀμέσως ἅμα ἐφθασεν ἐκεῖ, παρουσιάσθη εἰς μίαν ἡθοποιόν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε συστατικὴν ἐπιστολήν, ἐλπίζων ὅτι θὰ τὴν πείσῃ νὰ τῷ εὕρῃ καμμίαν θέσιν εἰς τὸ θέατρον· διὰ νὰ τῇ ἀποδείξῃ δὲ πόσῃν κλίαν εἶχεν εἰς τὸ νὰ παριστάνῃ, ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ μὲ ζωνρότητα μέρη δραμάτων, νὰ κινῆται, νὰ πηδᾷ, νὰ χειρονομῇ, νὰ χορεύῃ, ἕως ὅτου ἐκείνη φοβηθεῖσα μήπως ἦτο τρελός, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν της.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τὰ τάληρά του, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζεν ἀτελείωτα, ἐτελείωσαν, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἐκέρδιζε τὸ ψωμί του. Μίαν ἡμέραν ἔμαθεν ὅτι ῥάπτης τις ἐζήτηι μαθητὴν. Ὁ "Ανδερσεν ὑπῆγεν εἰς τὸ κατάστημά του καὶ ὁ ῥάπτης τὸν ἐδέχθη· ἀλλὰ μόλις παρῆλθον ὥραι τινες ἡσθάνθη πληθεῖν καὶ στενοχωρίαν· ὅλα τὰ σχέδιά του, ὅλοι οἱ πόθοι του ὅλα τὰ ὄνειρά του ἤρχισαν νὰ βομβοῦν εἰς τὰ ὦτά του καὶ νὰ τοῦ λέγουν:

—Ῥάπτης αἰ! ῥάπτης ἦλθες νὰ γείνης ἐδῶ; δι' αὐτὸ ἐξεκίνησες ἀπὸ τὸ χωριὸ σου!

Καὶ ἀφῆσας τὴν βελόνην του, ἐξῆλθεν εἰς τὸν

δρόμον, ὅλος χαρά, ὡς πτηνὸν τὸ ὁποῖον ἔκλει-
σαν εἰς κλωβίον, καὶ τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ
δραπετεύσῃ. Τότε τρέχων ἐπάνω κάτω εἰς τὰς
ὁδοὺς τῆς Κοπενάγης πεινῶν καὶ κρυόνων, ἐνε-
θυμήθη ὅτι εἰς τὴν Ὀδένησιν πολλάκις εἶχον ἐ-
παινέσει τὴν φωνὴν του καὶ ὅτι ἡδύνατο ἴσως νὰ
ὠφελήθῃ ἀπὸ τὸ δῶρον τοῦτο τοῦ Θεοῦ. Μετέβη
λοιπὸν καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ περιφήμου
δανοῦ μουσικοῦ Σιβόνη. Εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, ἡ
ὁποία ἦλθε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, διηγήθη ὅλα του τὰ
σχέδια καὶ ὅλας του τὰς ἐλπίδας. Αὕτη δὲ ἀνα-
βάσα ἐπανελάθεν εἰς τὸν κύριόν της ὅσα εἶχον
ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀνδερσεν. Ὁ Σιβόνης
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε προσκεκλημένους εἰς
τὴν οἰκίαν του τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς καὶ
μουσικοὺς τῆς Δανίας. Ὅλοι ἤθελον νὰ ἴδωσιν
τὸν παράξενον αὐτὸν μικρὸν τυχοδιώκτην, ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε τόσους πόθους εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ
οὔτε λεπτὸν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Τοῦ εἶπαν νὰ
εἰσέλθῃ, καὶ ἄλλος τοῦ ἐσφιγξέ τὴν χεῖρά του,
ἄλλος τὸν ἐκτύπησε θωπευτικά εἰς τὴν παρειάν,
καὶ ὅλοι τὸν ἔβλεπον μὲ συμπάθειαν. Ὁ Σιβό-
νης, ἄφ' οὗ τὸν ἤκουσε νὰ τραγῳδῇ, ἀπεφάσισε
νὰ τῷ διδάξῃ τὴν μουσικὴν. Ὁ Ἀνδερσεν ἐξῆλθε
παράξαισμένος ἐκ τῆς χάρας ἀπὸ τὴν οἰκίαν
ἐκείνην. Ὅλοι τοῦ αἱ ἐλπίδες ἐξεπληροῦντο, δὲν
θὰ ἔμνευε πλέον ἀπλοῦς χωρικὸς τῆς Ὀδένης,
θὰ ἐγίνετο μουσικός, θὰ ἐγίνετο μέγας! καὶ τὴν
ἐπαύριον εἰς τῶν μουσικῶν οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ Σιβόνη, τῷ ἔφερε τεσσαράκοντα δύο
τάληρα, τὰ ὁποῖα συνέλεξεν ἀπὸ ὅλους ἐκείνην
τὴν ἐσπέραν διὰ συνεισφορὰς. Τὸν συνεβούλευσε
νὰ καταβάλλῃ πολλοὺς κόπους, νὰ ἐργασθῇ μὲ
ἐπιμέλειαν, ἂν θέλῃ νὰ γείνῃ κάτι τι. Ἀλλ'
ἔξαφνα μίαν ἡμέραν κατεστράφη ἡ φωνή του καὶ
μετ' αὐτῆς καὶ ὅλοι τοῦ αἱ ἐλπίδες. Ὁ Σιβόνης
τὸν συνεβούλευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον
του, ἀλλ' ὁ Ἀνδερσεν ἤθελε νὰ μείνῃ. Ἐμ-
βῆκεν εἰς ἓν μικρὸν θέατρον ὅπου ἐκέρδιζεν ἐξ
φράγκα τὸν μῆνα. Ὡ! πόσον δυστυχὴς ἦτο τότε
ὁ Ἀνδερσεν, καὶ πόσον ὑπέφερεν! οὔτε τὴν πεῖνάν
του νὰ χορτάσῃ καλὰ δὲν εἰσπόρει μὲ τὸν μικρὸν
τοῦ ἐκείνου μισθόν, καὶ ἐν ᾧ ἡ λευκὴ χιών
ἐστρώνετο ἐπάνω εἰς τὰς στέγας, ἐν ᾧ οἱ δρόμοι
ἦσαν παγωμένοι, ἐν ᾧ τὸ δριμύτατον ψῦχος τὸν
διεπέρα μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν κοκκάλων, ὡς
νὰ τὸν διερύπων χιλιάδες βελονῶν, ἐκεῖνος ἐ-
φόρει ἐν λεπτὸν ἐπανωφόρι μόνον καὶ ἐν λινὸν
πανταλόνιον, καὶ ἐπρεμούλιαζε καὶ συνεκρούοντο
οἱ ὀδόντες του ἀπὸ τὸ ῥίγος καὶ τὸ ἐσπέρας ὅταν
ἐπέστρεφεν εἰς τὸ πτωχικόν του, τὸ παγωμένον

του δωμάτιον περιετυλίσσετο καλὰ, καλὰ μὲ τὸ
ἐφάπλωμά του διὰ νὰ ζεσταθῇ καὶ ἀνεγίνωσκε
μέρη δραμάτων καὶ τῆς ἀγγέλλεν ὡς ἡθοποῖός!...

Πόσον ἦτον εὐπιστος ἡ ἀγαθὴ του καρδιά!
Εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὅ,τι κάμνει τις τὴν πρώτην
τοῦ ἔτους τὸ κάμνει καὶ ὅλον τὸ ἔτος ἐσκέφθη
λοιπὸν ὅτι ἂν κατώρθωνε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ θέατρον
μίαν τοιαύτην ἡμέραν καὶ ν' ἀπαγγεῖλῃ μέρος τι
δράματος ἀπὸ τῆς σκηνῆς, θὰ ἡδύνατο ὅλον τὸ
ἔτος ν' ἀπαγγέλλῃ, θὰ ἐγίνετο δεκτὸς ὡς ἡθοποῖός.
Καὶ τὴν 1 Ἰανουαρίου, ἐν ᾧ αἱ ἀμαξαὶ θορυβώ-
δως ἔτρεχον εἰς τοὺς δρόμους, ἐν ᾧ τὰ καταστή-
ματα ἦσαν καταστῶλιστα μὲ τὰ ὠραιότερά των
ἐμπορεύματα, ἐν ᾧ ζῶηροί οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες,
τὰ παιδιά ἐπλημύρουν τοὺς δρόμους, ἐν ᾧ ἡ
Κοπενάγη ὅλη ἐώρταζε τὴν πρωτοχρονίαν πλή-
ρης κινήσεως καὶ χαρᾶς, καὶ τὰ παιδιά, τὰ ἄλλα,
τὰ εὐτυχῇ παιδιά, περιέμενον ἀνυπομόνως φιλή-
ματα ἀγάπης καὶ δῶρα, ὁ Ἀνδερσεν συνεσταλ-
μένος, συγκεκινημένος, εἰσῆρχετο δειλά, δειλά
ἀπὸ μίαν κρυφὴν θύραν εἰς τὸ θέατρον καὶ ἀνέ-
βαινε τὴν σκηνήν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην
τόσον βαθέως συνησθάνθη τὴν δυστυχίαν του,
τόσον κατάκαρδα τὸν ἐπῆρε τὸ παράπονον τῆς
ἀθλιότητός του, ὥστε ἀντὶ ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸ μέ-
ρος τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον εἶχε μελετήσει, ἔπε-
σεν εἰς τὰ γόνατα, συνῆψε τὰς χεῖράς του σπα-
σμοδικῶς, ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλ-
μούς του, καὶ μὲ φωνὴν πνιγμένην εἰς δάκρυα,
ἀπήγγειλεν ὁλολύζων τὸ « Πάτερ ἡμῶν! »...

* *

Ἐν τούτοις ἡ τύχη του μετ' ὀλίγον μετεβλήθη·
εἰς γέρον ποιητὴς ἡσθάνθη μεγάλην συμπάθειαν
πρὸς αὐτόν, ἐξέδωκεν ἐν βιβλίον καὶ τὰ χρήματα
τὰ ὁποῖα ἐκέρδησε τὰ προσέφερεν εἰς τὸν Ἀν-
δερσεν· τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του,
τὸν συνεβούλευσε ν' ἀναγνώσῃ διδακτικὰ βιβλία,
ἔπειτα δὲ καὶ νὰ συγγράψῃ κάτι τι. Ὁ Ἀν-
δερσεν δὲν εἰξέυρεν οὐδὲ τὰ στοιχειώδη γράμματα
ἀκόμη, δὲν εἰξέυρεν οὐδὲ ὀρθογραφίαν, καὶ ἐν
τούτοις τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε
νὰ γράψῃ ἦτο ἐν δρᾶμα! Ἐννοεῖται ὅτι τὸ δρᾶμα
τοῦτο δὲν ἦτο διόλου καλόν, καὶ ὁ προστάτης του,
ὁ γέρον ποιητὴς, τοῦ τὸ εἶπεν. Ἀλλ' ὁ Ἀνδερσεν
δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του, ἤρχισεν ἄλλο δρᾶμα,
μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ ἐτελείωσε, καὶ τὸ ἐστειλεν
εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ θεάτρου. Μετὰ τινα και-
ρὸν ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τὸν προσεκάλεσεν
εἰς τὴν οἰκίαν του. Τῷ εἶπεν ὅτι τὸ δρᾶμα του
δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ θέατρον,

διότι δὲν ἦτο καλόν, ἀλλ' ὁμως ἐδείκνυνεν ὅτι ὁ
συγγραφεὺς του εἶχε μεγάλην εὐφυΐαν καὶ μεγά-
λην κλίσιν εἰς τὴν ποίησιν, ὅτι μίαν ἡμέραν
θὰ ἔγραφε πολὺ ὠραῖα, καὶ ὅτι κατώρθωσε νὰ τὸν
εἰσαγάγῃ ὑπότροπον εἰς τὸ σχολεῖον μικρᾶς τι-
νος πόλεως.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Ἀνδερσεν δὲν
εἶχε κατορθώσει νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθον
τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ γείνῃ καλλιτέρας ἀφ' ὅ,τι
ἦτο. Ἐβασανίζετο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀνωφε-
λῶς. Ὡμοίαζε πρὸς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος θέλει
νὰ ὑπάγῃ κάπου ἀλλὰ χάνει τὸν δρόμον τοῦ
καὶ περιπατεῖ ἀσκόπως. Ἐκτοτε εὔρε τὸν δρόμον
τοῦ ἤρκει θέλησιν νὰ ἔχῃ καὶ θάρρος καὶ
ἐπιμονὴν διὰ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός,
καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου θὰ εὑρίσκει τὴν
τιμὴν, καὶ τὴν δόξαν, καὶ τὸ μεγαλεῖον. Ὡ!
φαντάζεσθε πόσον ἔπαλλεν ἡ καρδιά, πόσον
ἠκτινοβόλει ἡ μορφή τοῦ καυμένου τοῦ Ἀνδερ-
σεν διὰ τὴν τόσῃν του εὐτυχίαν· ἀλλ' ὡς νὰ
ἦτο καταδικασμένος ποτὲ νὰ μὴν αἰσθανθῇ
χαράν, ἡ δυστυχία τὸν κατεδίωξε καὶ μέχρι τοῦ
σχολείου. Οὐδέποτε ὑπέφερεν, οὐδέποτε ἔκλαυσεν
ὅσον κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον τῆς μαθητείας του.
Ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν καὶ οἱ συμμαθηταὶ του
ἦσαν παιδιά μόλις δέκα ἐτῶν, καὶ οὐδεὶς τὸν
συνανέστρεφετο, οὐδεὶς ἡσθάνετο πρὸς αὐτὸν
φιλίαν· ἦτο ἐν μέσῳ τῶσιν παιδιῶν, καὶ ἦτο
μόνος, καὶ ἦτο ἔρημος! ὁ δὲ διδάσκαλος, εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποῖου κατῴκει, ὡς νὰ εἶχε βάλει
πέισμα νὰ τὸν ταπεινώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισ-
σότερον, νὰ τὸν κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ ὅσον τὸ δυνατόν
πικροτέραν τὴν πτωχίαν του, τὸν ἐβασανίζεν
ἀπανθρώπως. Καὶ τόσον πολὺ ὑπέφερεν ὁ δυσ-
τυχὴς, ὁ παλαιπώρος ὀρφανός, ὅστις τόσον ἀργά,
μετὰ τόσα βάσανα, κατώρθωσε μόλις νὰ εὔρῃ
ένα προστάτην διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, ὥστε
κατήντησε νὰ ἐπιθυμῇ, ὡς καλλιτέρας, τὰς
μαύρας ἐκείνας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, ὅτε ἐκέρ-
διζεν ἐξ φράγκα τὸν μῆνα καὶ δὲν εἶχε φωτιά
νὰ ζεσταθῇ καὶ δὲν εἶχεν ἐνδύματα νὰ φορέσῃ!..

* *

Τέλος πάντων παρήλθεν ὁ καιρὸς αὐτὸς τῆς
δυστυχίας. Μετὰ τινα ἔτη ἔδωκε τὰς ἀπολυτηρίους
ἀπὸ τὸ γυμνάσιον ἐξετάσεις καὶ ἠρίστευσεν. Ἐ-
νεγράφη φοιτητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον (τῆς
Κοπενάγης, καὶ ἐδημοσίευσεν συλλογὴν ποιήσεων
ἡ ὁποία ἐπροξένησε πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν.
Πολλοὶ σπουδαῖοι ἄνθρωποι ἡσθάνθησαν συμπά-
θειαν πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ἔλαβον ὑπὸ τὴν προ-

στασίαν των. Πολλοὶ οἰκογένειαι τὸν προσεκάλουν
εἰς τὰς αἰθούσας των ὅπου τὸν παρεκάλουν νὰ
ταῖς ἀπαγγεῖλῃ ποιήματά του. Ὁ Ἀνδερσεν
ἐν τούτοις ἐξηκολούθει τὰς σπουδὰς του. Δὲν
εἶχεν ἀκόμη ἀποφασίσει δριστικῶς εἰς τί θὰ ἐνα-
σχοληθῇ, ἀλλ' ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ μάθῃ
πολλὰ. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῶν σπουδῶν του, διὰ
τῆς μεσολαβήσεως τῶν μεγαλειτέρων συγγραφέων
τῆς Δανίας ἔλαβεν ἐπιχορήγησιν ἀπὸ τὴν δανικὴν
κυβέρνησιν καὶ περιηγήθη τὴν Γερμανίαν, τὴν
Ἑλβετίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ Ἀνδερσεν ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸ ταξιδεῖόν
τοῦ ἤρχισε νὰ γράφῃ καὶ νὰ δημοσιεύῃ διάφορα
συγγράμματα. Συνέγραψε ποιήματα, μυθιστορή-
ματα, δρᾶματα, περιηγήσεις, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνέ-
δειξαν τὸν διασημώτατον συγγραφέα τῆς Δανίας·
ἔγραψε δὲ καὶ τὰ παιδικὰ ἐκεῖνα διηγήματά του,
τὰ τρυφερώτατα τὰ περιπαθέστατα, τὰ ἀμίμητα,
τὰ θαυμάσια, τῶν ὁποίων ὅμοια καμμία ἄλλη
φιλολογία δὲν δύναται νὰ παρουσιάσῃ, καὶ τὰ
ὁποῖα ὅλοι τὰ υἱοθέτησαν, διότι εἰς ὅλας σχεδὸν
τὰς γλώσσας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου μετε-
φράσθησαν (!).

* *

Ὁ Ἀνδερσεν εἶχε παιδικὴν καρδίαν· ἦτο
ἀγαθὸς πολὺ καὶ εὐαίσθητος. Εἰς ὅλα του τὰ
ἔργα ὑφώνει τὴν φωνὴν του ὑπὲρ τῶν πτωχῶν,
ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, τῶν βασανιζομένων, μόνον
δὲ τοὺς ἀλαζόνες, καὶ τοὺς κούφους βασιλεῖς
περιπαίξει συχνά. Πάντα ὅστις ἔπασχεν ἤθελε
νὰ τὸν παρηγορῇ· ὅταν ἐμάνθανε ὅτι παιδίον τι
ἦτο ἀσθενές, μετέβαινε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐ-
κάθητο πλησίον τῆς κλίνης του καὶ τῷ διηγείτο
θελκτικωτάτας, περιεργωτάτας ἱστορίας· τὰς διη-
γεῖτο μὲ τόσῃν χάριν, ἐκίνει τόσον πολὺ τὸ ἐν-
διαφέρον! καὶ τὸ μικρὸν ἄρρωστον ἐλησμονεῖ τὴν
ἀσθενείαν του, ἐλησμονεῖ τοὺς πόνους του, καὶ
ἀπεκοιμάτο.

Ἦθελε νὰ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι καὶ τὸν ἡγάπων
ὅλοι. Ἀγνωστα κοράσια τῷ ἔγραφον ἐπιστολάς
καὶ τὸν εὐχαρίστουν διὰ τὰ ὠραῖα διηγήματα τὰ
ὁποῖα ἔγραφεν· εἰς τὰς ὁδοὺς μικροὶ καὶ μεγάλοι
τὸν ἐχαίρετον—διότι ὅλοι τὸν ἐγνώριζον,—τὰ

(1) Εἰς τὴν ἑλληνικὴν μετεφράσθησαν πολλὰ τῶν
διηγημάτων τοῦ Ἀνδερσεν πρὸ ἐτῶν εἰς διάφορα πε-
ριοδικά· ἰδιαιτέρως ἐν τομίδι μετέφρασε τινα πολὺ
ἐπιτυχῶς ὁ κ. Δ. Βικέλας καὶ ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν τίτλον
« Δανικὰ Παραμύθια » καὶ ἐν τῇ Διαπλάσει δὲ μετε-
φράσθησαν ἀπὸ τοῦ Β'. αὐτῆς ἔτους καὶ ἐντεῦθεν ἐξ
τῶν ὠραιότερων αὐτοῦ διηγημάτων.

παιδιά τῶ ἐξέβαλλον μὲ σέβας τὸν μικρόν των πῖλον, τὰ δὲ κοράσια τῶ ἔκαμνον ὑπόκλισιν, καὶ ὁ "Ανδερσεν ἐθώπευε τὰς παρειάς των. "Αλλοτε, ὅταν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν οἶκόν του ἐν Κοπενάγῃ, τὸν περιεκύκλουν ζωηρότατα τὰ παιδιά, ἀνερριχῶντο εἰς τὰ γόνατά του, ἐκρεμῶντο εἰς τὸν λαιμόν του, τὸν ἐφίλουν, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ τοῖς διηγηθῇ ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἐν ὥραιον παραμυθᾷ με νεράϊδας καὶ βασιλοπούλαις.

"Ολοι, ὅλοι τὸν ἡγάπων· καὶ ἦτο εἰλικρινής, πιστός, ἀφωσιωμένος φίλος. Ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ πτωχοτέρου τεχνίτου ὅλοι τὸν ἐτίμων. Πᾶσα σελὶς τὴν ὁποίαν ἐγραφε ἀνεγνώσθη μὲ θαυμασμόν καὶ ἀπληροσύνην ἀπὸ νέους καὶ ἀπὸ γέροντας, ὑπὸ τὸ λαμπρὸν φῶς πολυτελῶν πολυελαίων καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς καπνίζούσης λυχνίας, ἐντὸς αἰθουσῶν ἐστρωμένων μὲ μεταξωτά καὶ ἐντὸς μικρῶν πανδοχείων παρὰ τὸν σταῦλον ἐν μέσῳ τῆς ὁσμῆς τῶν ἀχύρων καὶ παρὰ τὴν ἀναπνοὴν τῶν ἵππων, διότι εἰς ὅλα τοῦ τὰ ἔργα διαχέει τὴν ἀγαθότητά του, κάτωθεν ἐκάστης γραμμῆς ἀκούεται νὰ πάλῃ ἡ εὐγενής του καρδιά, καὶ εἶνε ὅλα δι' ὅλους, καὶ ὅλα ἀποπνέουσι θέλγητρόν τι ἀνέκφραστον καὶ χάριν καταγοητεύουσιν.

* *

"Ο "Ανδερσεν ἀπέθανε τῇ 4 Αὐγούστου 1875. Ἐξέπνευσε δὲ πλησίον τῆς Κοπενάγῃς εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν φίλου τινός, ὅστις τὸν ἐπεριποιήθη πολὺ κατὰ τὰς τελευταίας του ἡμέρας καθόσον ὁ "Ανδερσεν δὲν εἶχε νυμφευθῇ καὶ δὲν εἶχε οὔτε σύζυγον οὔτε τέκνα.

"Η εἰδήσις τοῦ θανάτου του συνετάραξε τὴν Δανίαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου ἕως εἰς τὸ ἄλλον· ὁ θάνατός του ἐθεωρήθη ἐθνικὸν δυστύχημα· ἡ Κοπενάγῃ πρὸ πάντων ἦτις πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε φωταγωγηθῇ λαμπρῶς ἐορτάζουσα τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐπετηρίδα τοῦ μεγάλου τῆς συγγραφῆς καὶ ἡκτινοβόλει ἀπὸ ἀγαλλίασιν, ἐβυθίσθη εἰς τὴν λύπην καὶ εἰς τὸ πένθος· ὅλα τὰ δημόσια κατὰστάματά της, τὸ Πανεπιστήμιον, τὰ σχολεῖα, ἐκλείσθησαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· δὲν ὑπῆρξε τιμὴ τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὸν μέγαν ἄνδρα τὸ ὅποιον ἔχανε διὰ παντός. Πάντες, πλοῦσοι καὶ πτωχοὶ κατέθηκαν τὸν στέφανόν των ἐπὶ τοῦ φερέτρου του. Πολλοὶ ἐκίνησαν μακρόθεν καὶ ἦλθον ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν κηδεῖαν του. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, οἱ βουλευταί, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ φοιτηταί, ὅλα τὰ σωματεῖα τῶν συντεχνιῶν,

ὅλοι οἱ θαυμασταὶ του—καὶ ἦσαν ὅλοι ὅσοι εἴξευρον ν' ἀναγινώσκωσι—ὅσοι τέλος ἠδυνήθησαν νὰ χωρῶσιν εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Κοπενάγῃς, παρευρέθησαν εἰς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν του καὶ συνώδευσαν ἐν πομπῇ τὴν κηδεῖαν του. Καὶ ὅχι μόνον ἡ Δανία ὅσον ἠδύνατο μεγαλοπρεπέστατα τὸν ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ ἡ Νορβηγία, καὶ ἡ Σουηδία, καὶ ἡ Γερμανία ἔστειλαν στεφάνους ἐκ τῶν πολυτιμωτέρων ἀνθῶν νὰ στολίσωσι τὸ φέρετρόν του.

"Οταν ἠννοίγη κατάλογος συνεισφορῶν πρὸς ἀνίδρυσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν "Ανδερσεν, χιλιάδες θαυμαστῶν του ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας πόλεις καὶ ἀπὸ τὰ μικρότερα χωρία, ἐφιλοτιμήθησαν ποῖος νὰ προσφέρῃ μετὰ περισσοτέρας προθυμίας. "Εκαστος ἐθεώρει τιμὴν του νὰ γείνῃ διὰ ἰδικῆς του δαπάνης ἐν μέρος τοῦ ἀνδριάντος τοῦ προσφιλεστάτου του ποιητοῦ. Οἱ πτωχοὶ ἀνέμιξαν τὰ χρήματά των μετὰ τῶν χρημάτων τῶν πλουσίων· ὅπως ἡ μεγάλη καρδιά τοῦ "Ανδερσεν εἶχεν ἀγάπην δι' ὅλους, καὶ ἡ στοργή του ἦτο μία μεγάλη στοργὴ διαμεριζομένη εἰς πτωχοὺς καὶ εἰς πλουσίους, εἰς μικροὺς καὶ εἰς μεγάλους, οὕτω καὶ ὁ ἀνδριάς του ὑπῆρξε τὸ ἄθροισμα τῆς ἀγάπης χιλιάδων καρδιῶν, ἕκαστον μῦρον τοῦ μαρμαρίου του ὑπῆρξεν εἰς παλμὸς στοργῆς ἀποδομένης εἰς αὐτόν. Καὶ τότε ἐφάνη ὅτι εἶχε πολὺ δίκαιον ὁ "Ανδερσεν, ὅταν μὲ τὴν χάραν καὶ μὲ τὴν ἀφέλειαν ἔλεγεν:

—"Ολοι μὲ ἀγαποῦν.

"Αληθῶς· ὅλοι τὸν ἡγάπων.

* *

"Ο "Ανδερσεν εἰς ἐν διήγημά του παριστάνει ἕνα ἀπλοῦν στρατιώτην ὅστις δι' ἐνὸς θαυματουργοῦ πυρείου, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἀπὸ μίαν μάγισσαν, κατορθώνει νὰ λάβῃ σύζυγον μίαν βασιλοπούλαν καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς ἐν μέσῳ τοῦ φρενητιώδους ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῶν ἐξάλλων ζητωκραυγῶν ὁλοκλήρου λαοῦ, καὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων τοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ πυρεῖον τὸ κατορθόνον τὰ ἀπίστευτα καὶ πραγματοποιοῦν τὰ ἀδύνατα, εἶνε ἡ βοηθοῦσα τὴν φυσικὴν εὐφυίαν σταθερὰ καὶ ἐπίμονος θέλησις, ἡ ὁποία ἀνύψωσε καὶ τὸν "Ανδερσεν εἰς τὸν λαμπρότατον καὶ ἐνδοξότατον θρόνον—τὸν θρόνον τῆς μεγαλοφυΐας—αὐτόν, τὸν ῥακένδυτον υἱὸν τοῦ ἐνδοῦς ὑποδηματοποιοῦ, τὸν γεννηθέντα ἐπὶ ἐνὸς κηλιδωμένου σκεπάσματος φερέτρου;

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΚΡΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΚΟΥΝΕΛΙΟΥ

Τέσσαρα μικρὰ κουνελάκια ἐγεννήθησαν ἐντὸς φωλεᾶς ἐστρωμένης μὲ χορτάρη, καὶ ἔζων εὐτυχῇ καὶ θερμᾷ ἐντὸς τῆς μητρικῆς των ἀγκάλης.

"Ἦσαν μικρουλάκια, παχουλά, ὅμοια καὶ τὰ τέσσαρα ὡς πρὸς τὴν χάριν καὶ τὸ πάχος· ἀλλ' ἐν ᾧ τὰ τρία ἐξ αὐτῶν εἶχαν λευκὴν τὴν κοιλίαν των καὶ κατάστικτον τὴν ῥάχιν των, τὸ ἐν ἦτο λευκὸν ἀπὸ τὴν κορυφῆν ἕως τὰ νύχια, καὶ ἡ μήτηρ του ἦτο ὅλη χαρὰ διὰ τὴν ὠραιότητα τοῦ τέκνου της.

Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο κουνέλι τόσον χαριτωμένον ὅσον αὐτό, καὶ ὅσον ἐμεγάλωνε τόσον ἐγίνετο ὠραιότερον· αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἔλαμπον ὡς ρουδίνα, οἱ ὀδόντες του ἦσαν κοπεροὶ ὡς ὀδόντες πριονίου, καὶ ἐπὶ τοῦ ῥύγχους του εἶχε μύστακα ἀποτελούμενον ἀπὸ τρεῖς τρίχας ἐκατέρωθεν.

"Η κυρὰ κουνελαῖνα τὰ ἡγάπα καὶ τὰ τέσσαρα μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, ἀλλ' ἡγάπα ξεχωριστὰ τὸν "Ασπρούλην, τὸ πρῶτό της κουνέλι.

Πρῶτα, πρῶτα ἦτο τὸ πρῶτο παιδί της· ἔπειτα ἐκοπίασε περισσότερον νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ ὅταν μία μητέρα ὑποφέρῃ πολὺ διὰ τὸ παιδί της, τὸ ἀγαπᾷ καὶ περισσότερον· τέλος ἡ λευκότης του τὴν ἔκαμε νὰ ὑπερφανεύεται· ὠνειροπόλει δι' αὐτὸ μέγαλα πράγματα. Ποῖα; δὲν τὸ ἔξευρεν οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία. "Ισως θὰ βραβευθῇ εἰς κανένα διαγωνισμόν, ἴσως θὰ γείνῃ ὁ πρόγονος ὁλοκλήρου φυλῆς λευκῶν κουνελίων, ὅπως αὐτό· τῷ ἔδιδε λοιπὸν ἀφθόνως ὠραίαν καὶ ἐκλεκτὰς τροφάς, καὶ ὅλον ἐμεγάλωνεν.

"Επλησίαζαν νὰ γείνουν δύο μηνῶν, καὶ κατὰ

τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τῶν κουνελίων ἀποχωρίζουν τὰ μικρὰ ἀπὸ τὰς μητέρας· ἡ μήτηρ των ἐπερίμενε μὲ καρδιοκτύπιν τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ· μαζὶ μὲ τ' ἄλλα θὰ τῆς ἔφευγε καὶ ὁ "Ασπρούλης.

Τὰ εἶχεν ἀποκόψει καὶ τὰ τέσσαρα· ἐρροκάνιζον ἤδη δαυκία μὲ τὰ δοντάκια των, καὶ ἐνίοτε ὅταν ἀπὸ τὰς χαραγὰς τῆς φωλεᾶς των ἔβλεπον ἔξω τὴν πεδιάδα, τὰ κατελάμβανεν ἐπιθυμία νὰ δραπετεύσουν καὶ νὰ τρέξουν ἐλεύθερα ἐκεῖ

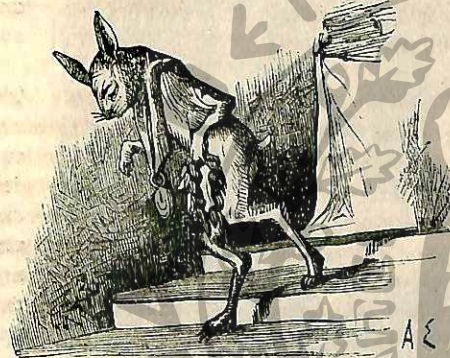
ἔξω. Ἀπὸ τὴν φωλεάν των ἡ ὁποία ἦτο εἰς ὑψηλὴν θέσιν ἔβλεπον ἐν μικρὸν κηπᾶριον, καὶ ὀλίγον παρέκει νήσας αἱ ὁποῖαι ἐβάδιζον ἐντὸς τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἐνὸς ῥυακίου, πρὸς τὰ δεξιὰ μίαν μηλέαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀδιακόπως ἤρχοντο καὶ ἐφλυάρουν καὶ ἐμάλυνον οἱ σπουργῖται, πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν θύραν ἐνὸς σταύλου εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου διέκρινον ἀγελάδας τινάς.

"Αμα ἐξημέρωνεν ἤρχιζεν ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος· τὴν μεσημβρίαν ἐγίνετο ὀλίγη ἡσυχία· ἀλλ' ἄμα ἤρχιζεν ὁ ἥλιος νὰ γίνετα ὀλιγώτερον καυστικός οἱ σπουργῖται ἤρχιζον νὰ φωνάζουν, αἱ νῆσαι νὰ τσαλαβουτοῦν ἐν τῷ ῥυακίῳ αἱ ἀγελάδες νὰ μυκῶνται, καὶ ὁ θόρυβος

διήρκει ἕως τὸ λυκαυγές. Τὰ μικρὰ κουνελάκια ἤθελον νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ ὅτι ἔκαμνον τὰ ἄλλα ζῶα. Ἐβλεπον μὲ περιεργίαν τὰ πτηνὰ νὰ πετοῦν, καὶ νὰ πηγαινῶν ὑψηλὰ καὶ μακράν, ἔβλεπον καὶ τὰς ἀγελάδας νὰ πηγαινῶν νὰ βοσκῇσιν, καὶ τότε καὶ αὐτὰ ἐπεθύμουν νὰ τρέξουν εἰς τὸ πράσινον λειβάδι.

Α ΣΑΒΒΑΣ

Α Σ

Πόσον μέγας τοῖς ἐφαίνετο ὁ περίβολος τὸν ὅποιον εἶχον ἐνώπιόν των! Καὶ ἡ ἐκπληξίς των δὲν εἶχε πλέον ὅρια ὅταν ἡ κυρὰ Κουνέλαινα τοῖς εἶπεν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι μεγαλείτεροι ἀκόμη περίβολοι, τοὺς ὁποίους δὲν ἤδυναντο νὰ ἴδωσι.

Τοῖς ὁμίλησε περὶ δαυτῶν, κρημνῶν, σπηλαίων, τὰ ὅποια αὕτη ἐγνώριζε διότι ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν· οὐδὲ εἰς μίαν ἡμέραν εἰμπόρει κανεῖς νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς γῆς, ἥτοσον μεγάλη ἦτο, τοῖς ἔλεγε· καὶ τὰ κουνελάκια τριγύρω της ἀραιοσμένα τὴν ἠκροῶντο μετὰ τινος ἀνησυχίας.

Εἰς τὸν Ἀσπρούλην αἱ διηγήσεις αὗται ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν.

— Ἀχ! ἔλεγε, θὰ μ' ἀφήσουν τέλος πάντων κ' ἐμένα νὰ τὰ ἴδω αὐτὰ τὰ παράδοξα πράγματα;

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἐφαίνετο πολὺ ἀνησυχοῦσα, αὐτὸς τὴν ἐθώπευεν, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἀφ' οὗ τὰ ἴδῃ. Ἀλλ' ἐκείνη ἔσειε τὴν κεφαλὴν της καὶ δὲν ἀπεράσισε νὰ τὸν ἀρῇσῃ νὰ φύγῃ.

— Ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ κακοποιὰ ζῷα.

— Ἐχὼ τὰ νύχια μου καὶ τὰ δόντια μου.

— Ἐχουν καὶ αὐτά, ἀγὼρί μου, ἀλλὰ τὰ δόντια των εἶνε μακρύτερα καὶ τὰ νύχια των ὀξύτερα. Ἄλλοτε πηγαίνεις· ἔχεις καιρὸν διὰ ταξείδια.

Ἀλλ' ὁ Ἀσπρούλης ἔσειεν ἐξ ἀνυπομονησίας τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐν ᾧ περιέτρωγε τὸ ξύλον τῆς φωλεᾶς ἔκαμνε τὰ σχέδιά του, καὶ μίαν ἡ-

μέραν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἔλειπεν, ἐδραπέτευσε.

Μόλις ἔκαμιν ἑκατὸν βήματα, εἶδε κατὶ τὸ ὅποιον τὸν ἐκάρφωσεν ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐξ δέρματα μετρίχωμα κοκκινωπὸν ἐκρέμαντο εἰς ἓνα τοῖχον. Διετήρουν ἀκόμη τὸ σχῆμα τοῦ σώματος τὸ ὅποιον περιέκαλυπτεν ἔκαστον, ἀπὸ τοῦ ἄκρου δὲ αὐτῶν ἔτρεχεν ὀλίγον αἷμα. Ἦσαν δέρματα κουνελίων τὰ ὅποια ἐσκόπευον νὰ τὰ κάμουν γουνόματα.

— Πῶς; Τί; τὰ σκοτόνουν λοιπὸν καὶ τὰ κουνέλια;

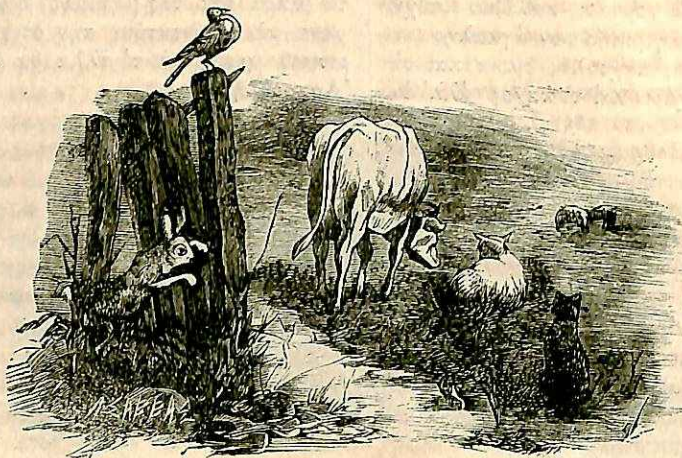
Ἀλλὰ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τὴν ἐλησμόνησε πολὺ ταχέως βλέπων καθ' ὁδὸν τόσον ποικίλα πράγματα. Εἰς χοῖρος ἐγρύλλιζεν ἐν τῷ βορβόρῳ, μία αἰξ ἀνερριχάτο ἐπὶ ἐνὸς πετρώδους ὑψώματος· εἶδεν ἀλληλοδιαδόχως ποντικούς, σκύλους, μοσχάρια, καὶ ἔξαφνα περιστράς νὰ πετῶσιν.

Ἐπέτων, ἐπέτων τόσον ὑψηλά, ὥστε δὲν τὰς ἐβλεπε πλέον. Ὅταν κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν του παρετήρησεν ὅτι εἰς γάτος τὸν κατεσκόπευε, καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι τὸν εἶδε πολλάκις εἰς τὸ κηπάριον, στρέφοντα ἀπὸ τὴν θέσιν του ἐχθρικώτατα πρὸς αὐτόν βλέμματα.

Τοὺς ἐχώριζεν ἡ αὐλὴ ὀπισθέν του ὑπῆρχε μία ἀποθήκη. Ὁ γάτος εἶχε στριμωχθῇ ἐπὶ τῆς φλιάς τοῦ μαγειρείου, ἀκίνητος· οἱ

ὀφθαλμοὶ του δλάνοι καὶ ἐξήστραπτον· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠνωρθώθη.

Ὁ Ἀσπρούλης ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία του στιγμὴ· ἐσυλλογίσθη τὴν μητέρα του

καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τοὺς ἤνοιξεν αἰφνης ἀκούσας φρικτὴν ὑλάκην. Ὁ γάτος δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν θέσιν του· ὁ Ἀσπρούλης μὲ ἐν πῆδημα ὑπερεπήδησεν ἐν ἀμαξάκι, πλησίον τοῦ ὁποίου εἰς μανδρόσκυλος λυμένος ὑλάκτει, καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν ἀποθήκην.

Ἡ ἀποθήκη περιεῖχεν ἄχυρον πολὺ· ἐκεῖ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ ἄχυρου ἦτον ἡ σωτηρία του. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ ἔμεινεν ἐκεῖ ζαρωμένος μέχρι τῆς νυκτός.

Τότε ἐτόλμησε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔκαμε δύο βήματα εἰς τὰ ψαχτά, καὶ εὗρε μίαν ὀπὴν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ τοίχου ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐκπληξίς τὸν κατέλαβεν. Τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφώτιζε τὴν πεδιάδα, καὶ αἱ στέγαι καὶ τὰ νερὰ ἔλαμπον. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐσειόντο· αἱ βᾶτοι ἀπὸ μακρὰν ὁμοιάζον μὲ μορφὰς ἀνθρώπων ἢ ζῶων. Τὶ ὥραϊον θέαμα! ἀλλ' ἔξαφνα, ἐκεῖ, ὅχι μακρὰν του, ἐκινήθησαν δύο ὠτα μαῦρα, καὶ κρύος ἰδρώς τὸν περιέβρεξεν.

Ὁ γάτος! ὁ γάτος θὰ ἦτο!

Ὁ Ἀσπρούλης ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἐσταμάτησε μόνον εἰς τὸ δάσος ἀφ' οὗ ὑπερεπήδησεν ἓνα κῆπον, ἐν ῥυάκιον, πέντε ἀγρούς, ἀσθμαίνων, ἐξηγτημένος· τριγύρω του ἐκινουῦντο καὶ τινες ἤκουε κατὶ πηδήματα· ἔξαφνα, ἀπὸ μίαν κραυγὴν ἐκπλήξεως τὴν ὁποίαν ἐξέβαλεν ὅν τι τὸ ὅποιον ἐσταμάτησεν ἐνώπιόν του, ἐνόησεν ὅτι εὕρισκετο ἀπέναντι ἄλλου κουνελιοῦ.

Εἶμαι ὁ Ἀσπρούλης, τῷ λέγει σιγά, σιγά· ἴσως εἴμεθα συγγενεῖς.

Ἄμα τὸν εἶδε τὸ ἄλλο κουνέλι, τοῦ ἔκαμε πολλὰς περιποιήσεις, τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ ἤδη, τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ μαζὶ του· καὶ οἱ δύο ἐπεριπάτησαν ὀλίγον διάστημα ὁμοῦ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, τὸ ἄλλο κουνέλι, τὸ ὅποιον ὠνομάζετο Πηδηκτούλης, ἐσταμάτησε καὶ τῷ εἶπε:

— Σὺ πῆγαινε ἀπὸ τὸν δρόμον κ' ἐγὼ θὰ

ὑπάγω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα· θὰ συναντηθῶμεν κάτω ἀπὸ μίαν βελανιδιάν, τὴν ὁποίαν θὰ εὑρῇς δίχως ἄλλο εἰς τὸν δρόμον σου.

Ὁ Ἀσπρούλης ἤκουσε τὴν συμβουλὴν του καὶ ὅταν συνηνητήθησαν ὁ Πηδηκτούλης μετὰ πεντήκοντα βήματα τῷ λέγει πάλιν.

— Ὁ τόπος οὗτος δὲν εἶνε ἀσφαλέστερος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐνας ἀγριόγατος εἶνε κρυμμένος ἐδῶ καὶ καταβροχθίζει ὅσους πίπτουν εἰς τὰ νύχια του. Σὺ πῆγαινε ἀπ' ἐκεῖ· ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἀπ' ἐδῶ· θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν πρῶτον βράχον τὸν ὅποιον θ' ἀπαντήσης.

Ἐφθασαν εἰς τὸν βράχον καὶ οἱ δύο συγγενῶς, ἔπειτα ἤρχισαν νὰ βαδίζωσιν, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπλησίαζον εἰς μικρὸν δάσος τὸ ὅποιον εἶχε πολλὰ στενὰ μονοπάτια, ὁ δόλιος Πηδηκτούλης ὁ ὁποῖος ἤθελε μὲ κάθε τρόπον νὰ ξεφορτωθῇ τὸν Ἀσπρούλην, τὸν ἐσταμάτησε καὶ τρίτην φορὰν καὶ τοῦ εἶπε.

— Καλὰ ἐκάμαμεν καὶ ἐχωρισθήκαμεν. Ἡ ἰδέα μου εἶνε νὰ περιπατῶμεν ὁ καθεὶς χωριστά, χωρὶς νὰ φροντίζῃ ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου, ἕως εἰς τὸ σταυροδρόμι τὸ ὅποιον θ' ἀπαντήσωμεν ἐκεῖ κάτω. Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς σπάγους; Εἶνε δίκτυα διὰ τὰ κουνέλια· πρόσθε νὰ μὴ ἐμπλεθῶς, διότι ἂν ἐγλυτώσαμεν ἀπὸ τὰς ἰκτίδας καὶ ἀπὸ τοὺς γάτους, ἐδῶ ὁμῶς κινδυνεύομεν

ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.

Ὁ τόσον ὥραϊας συμβουλὰς δίδων Πηδηκτούλης δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, ὁ εἰς τῶν ποδῶν του ἐπιάσθη εἰς τὸ δίκτυον, ἀγωνιζόμενος δὲ διὰ ν' ἀπαλλαχθῇ περιεπλέχθη περισσότερο εἰς αὐτό.

— Βοήθεια! ἀνέκραξεν.

Ἀλλ' ὁ Ἀσπρούλης, κατατρομάξας, ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ τρέχων, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἐπέρασεν, ὅσον τὸ δυνατόν προφυλακτικώτερα, ἠδύνατο τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου κατὰ πρῶτον εἶδε τὸν Πηδηκτούλην.

— Ἄν ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ κινδύνους, ἐσκέπτετο, καλλίτερα νὰ ζῇ κανεῖς ἥσυχά εἰς

τὴν φωλεάν του. Διότι τί ὠφελεῖ νὰ περιτρέχῃς τὰ δάση, ἀφ' οὗ εἰς πᾶσαν στιγμὴν κινδυνεύεις ν' ἀποθάνῃς;

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεθυμήθη μὲ πόθον καὶ μὲ στοργὴν τὴν μητέρα του, τοὺς ἀδελφούς του, τὴν ἀσφαλὴ φωλεάν ὅπου τὸν περιέμενον, καὶ ἐπεθύμει, ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἦτο πλησίον των.

Ἰκτίδες, ἀλώπεκες καὶ ἄλλα κακοποιὰ ζῷα περιφέροντο ἐκεῖ εἰς τὴν σκιάν, κινουντα κατὰ φύλλα τῶν χόρτων. Ὁ Ἀσπρούλης ἐφοβεῖτο, ἔτρεμεν· ἀλλ' ἔξ-αφνα φρικώδης τρόμος τὸν κατέλαβε, τοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν κατεδίωκον. Ὄρμησε τότε εἰς τὴν κοιλάδα τὴν καταφύτιστον ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, καὶ τεντωμένα ἔχων τὰ ὦτα, νομίζων ὅτι ἀκούει ὀπισθεν τοῦ τὸ ἀκατάπαυστον βᾶδισμα τῶν ζῴων τὰ ὁποῖα τὸν ἐκυνή-γουν διὰ νὰ τὸν καταβροχθίσουν, ὑπερπεπῆδα φραγμούς, διήρχετο τάφρους, ἀνερριχᾶτο λόφους.

Ἐπειδὴ εἶχε τὰ νῦτά του ἐστραμμένα πρὸς τὴν σελήνην, ἔβλεπε δύο μαύρας σκιάς, τὰς ἰδίας τὰς ὁποίας εἶδε κατ' ἀρχὰς ὅταν ἐδραπέτευσεν, ἐκτεινομένης ἐνώπιόν του· ἀλλὰ τώρα ἔτρεχον ἐμπρὸς αὐταί, καὶ δὲν τὸν ἄφινον οὐδὲ στιγμὴν, καὶ

ἐγίνοντο ἐνίοτε πελώρια. Ὡ! δίχως ἄλλο στρατὸς ὁλόκληρος ἐχθρῶν τὸν κατεδίωκε.

Τέλος πάντων, μὴ δυνάμενος νὰ τρέξῃ πλέον ἀπεφάσισε νὰ καθίσῃ, νὰ περιμεῖν τὸν θάνατον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ θάνατος δὲν ἤρχετο, ἀνέλαβε θάρρος καὶ στραφεὶς ὀπίσω, παρετήρησε ποῦ ἦτο.

Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἡ σελήνη τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐγέλα μαζὶ τοῦ.

Τότε ἐνόησεν ὅτι αἱ δύο ἐκεῖναι σκιάι, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐφόβισαν τόσον πολὺ, δὲν ἦσαν ἄλλο τι παρὰ ἡ σκιά τῶν ὠτων του. Τὸν κατέλαβεν ἐντροπὴ διὰ τὴν δειλίαν του.

Ἦρχισε νὰ ἐξημερόνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὁ Ἀσπρούλης εὐρέθη πλησίον τοῦ ρυακίου, τῶν νησῶν, τοῦ σταύλου καὶ τοῦ κηπαρίου.

— Εἶδες, παιδί μου; δὲν σὲ τὸ ἔλεγα ἐγώ; τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του ὅτι πολ-λάκις καὶ ἀπὸ τὰ μακρυ-νότερα ταξείδια, καὶ ἀπὸ τὰς ὥραιότερας περιπετειάς, προτιμότερα εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει τις εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐν μέσῳ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὸν ἀγαποῦν;

(Μετάφρασις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Η ΚΑΛΗ ΕΚΛΟΓΗ

« Τέκνον, » εἶπεν ἡ μητέρα.
« Εἰς αὐτὸ τὸ σενδουκάκι
« Εἶναι μέσα ἐν σπαθάκι,
« Ἐν βιβλίον, μία σφαῖρα.

« Τοῦτο εἶναι τὸ κλειδί.
« Ἄνοιξε, καλὸν παιδί.
« Καὶ σοι δίδεται ἡ χάρις
« Ἐν ἐκ τῶν τριῶν νὰ πάρῃς ».

Καὶ ἀνοίγει τὸ παιδάκι
Τὸ μικρὸ τὸ σενδουκάκι,
Καὶ εὐρίσκει, ὦ χαρὰ του,
Ὅσα εἶπεν ἡ μαμά του.

Τὸ σπαθί· καὶ τοῦ σπαθι
Ἄλλο τέτοιο νὰ βρεθῇ;
Καὶ ἡ σφαῖρα τί μεγάλη!
Σὰν αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη.

Μὲ χαμόγελο κοντά του
Καθισμένη ἡ μαμά του
Ἐπερίμενε νὰ ᾄδῃ
Τὶ θὰ πάρῃ τὸ παιδί.

Πλὴν τὸ φρόνιμον παιδίον
Νὰ ἐκλέξῃ δὲν βραδύνει·
Σφαῖραν καὶ σπαθὶ ἀφίνει,
Καὶ ἀρπάζει τὸ βιβλίον.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον προσκαλοῦνται νὰ συμμετάσχωσιν ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι τῆς « Διαπλά-σεως » οἱ μαθητὸντες τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἡ « Διαπλάσις » ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ εἶνε ὀλίγοι καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν οἱ διαγωνισθησόμενοι, ἀφοῦ ὅλοι γνωρίζουσι πόσον εἶνε χρήσιμος καὶ ἀναγκαία ἡ γλῶσσα αὕτη εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀνεπτυγμένον καὶ ἀφοῦ πάντες σχεδὸν οἱ μικροὶ φίλοι τῆς « Διαπλάσεως », ὡς ἀνεπτυγμένοι πλέον καὶ αὐτοί, καταγίνονται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν ἐκμάθη-σιν αὐτῆς.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δεόν νὰ μᾶς ἀποστεί-λωσι τὴν μετάφρασιν τοῦ κατωτέρου γαλ-λικοῦ διηγηματιοῦ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 25^{ης} τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου. Ἡ καλλι-τέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, θὰ δημοσιευθῶσι δὲ καὶ τὰ ὀνόματα ὧν ἡ μετάφρασις ἔσεται ἐπιτυχής.

LE LAPIN SUR LE MUR

Savez - vous faire le lapin sur le mur ?

Non ? eh bien, regardez Madeleine, ou Lélène, comme l'appelle sa maman.

Regardez comme elle arrange ses doigts; arrangez les vôtres de même et vous ferez, vous aussi, le lapin sur le mur.

La main droite, vous voyez bien comme elle est placée; la main gauche est par - dessous; ce sont les doigts de cette main - là qui font les deux pattes de devant de la petite bête.

Voyez, voyez comme il court, le petit lapin; comme ses petites pattes se démènent!

Dédé, le petit frère de Lélène, pousse des cris de joie.

Lélène est bien contente de l'amuser, cela se voit dans ses yeux.

— Cours, cours toujours, petit lapin, autrement le chien t'attrapera.

Pan ! pan ! le chasseur a tiré deux coups de fusil. Le lapin dresse les oreilles.

Est - ce qu'il est tué, le petit lapin ?

Ah bien oui ! pas si bête ! au contraire il court de plus belle.

Et Dédé rit, et Lélène est contente, et ils s'amuse tous deux comme un bon petit frère et une bonne petite sœur.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε τι ώραία πράγματα έχει αυτή η εικόνα! πώς είναι καμωμένα ώσαν να κάθισε ένα παιδάκι και τὰ ἐξωγράφισε σιγά, σιγά, προσεκτικά ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα του. "Ελα, νὰ σὰς ἰδῶ, εἰμπορεῖτε νὰ τὰ ζωγραφήσετε καὶ σεῖς τόσο ὅμοια, ώραία; Εἰμπορεῖτε; ἄχ πὼς ἤθελε νὰ ἤμουν ὀπίσω ἀπὸ τὸν ὦμόν σας καὶ νὰ ἔσκυπτα, καὶ νὰ ἔβλεπα πὼς κινεῖτε τὸ χεράκι σας καὶ πὼς θὰ τὰ κατεφέρετε!

Πρῶτα πρῶτα ἔρχεται ἡ οἰκία, μὲ τὴν στέγην της, τὰς δύο καπνοδόχους της, τὰ τέσσαρα παράθυρά της, τὴν θύραν της, καὶ τὸ ἀέτωμά της τὸ τριγωνικόν, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ τὰ δύο παράθυρα. "Ολα εἶνε κλειστά· σιωπὴ ἄκρα· οὔτε παιδίον φωνάζει, οὔτε σκύλος γαυγίζει, οὔτε καπνὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχον· εἶνε ἀκατοίμητος ἀρά γε ἡ οἰκία, ἡ μήπως τὰ παιδιά καθήμενα περὶ τῆς μητρὸς των, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου ὑπάρχει κήπος τὸν ὅποιον δὲν βλέπομεν, ἀναγινώσκουν μετὰ προσοχῆς; Φαντασθῆτε αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ λύουν αἰνίγματα τῆς «Διαπλάσεως» καὶ αὐτά, δὲν θὰ εἶνε ἀστεῖον, αἱ;

"Επειτα ἔρχεται τὸ γατάκι τὸ ὅποιον παίζει μ' ἓνα κουρελάκι· παρατηρήσατε πὼς ἔχει προτεταμένην τὴν κεφαλὴν του, τεντωμένα ταυτιά του, ἀνωρθωμένους τοὺς μύστακός του, φλογεροὺς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ πὼς μὲ τὸ δεξιὸν πόδι πασπατεύει, ἀρπάζει, σύρει, πετᾷ, κυλίζει, ξεσχίζει τὸ παιγνιδάκι του.

"Επειτα ἔρχεται ὁ ἐλέφας μὲ τὸ πελώριόν του καὶ ὀγκῶδες σῶμα, μὲ τὰ πλατέα του ὦτα καὶ τοὺς μικροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τὴν μακράν του προβοσκίδα, ἣτις τῷ χρησιμεύει ὡς χεῖρες, διότι μὲ αὐτὴν συλλαμβάνει καὶ φέρει τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα, μὲ τοὺς δύο ὀξεῖς του χαυλιδόνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατασκευάζουν τὰς σφαῖρας τοῦ μπυλιάρδου καὶ τὰ ώραία ἐκεῖνα κατὰ κίτρινα κτένια, μὲ τοὺς χονδρούς του πόδας τῶν

ὁποίων ὁ καθεὶς εἶνε μεγαλειότερος ἀπὸ σὰς, μικροὶ μου καὶ μικραὶ μου, καὶ μὲ τὴν μικράν του οὐρὰν ἣτις κρέμαται ἀπ' ὀπίσω σὰν φιδύλι.

"ὦ! νὰ, ἔρχεται καὶ ἓνας ἵππος μὲ τὸ κάρρον του ἀλλὰ ποῦ βαδίζει δίχως ὁδηγόν; ἂν προχωρῇ ὁλονὲν θὰ πατήσῃ τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιά τὰ ὁποῖα παίζουν ἐκεῖ! ἀλλὰ τέλος πάντων ποῦ νὰ εἶνε ἄραγε αὐτὸς ὁ κύριος καραγωγεὺς ὁ ὁποῖος ἀσῆκε μόνον τοῦ κάρρον του; δίχως ἄλλο θὰ εἶνε ὁ κατεργάτης ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παίζει παρέκει καὶ τὴν ὥραν εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς σανίδος καὶ τοῦ ἔπασεν ὁ πῖλός του· αὐτὸς θὰ εἶνε· τὸ ἄλλο παιδίον θὰ τὸν προσεκάλεσε νὰ παίζουν τὸ τραμπάλισμα καὶ ἔστησαν τὴν σανίδα ἐπὶ ἐνὸς κορμοῦ δένδρου καὶ ταλατεύονται καὶ ἀναβαίνει ὁ εἰς καὶ καταβαίνει ὁ ἄλλος καὶ τραγῶδου γελῶντα:

τράμπα τραμπαλίζομαι
πέφτω καὶ τσακίζομαι
καὶ χτυπῶ τὴ μύτη μου
καὶ μὲ κλαίει ἡ νύφη μου.

νὰ ἰδοῦμεν ὅμως, προκομμένε, ἂν ἡ νύμφη σου θὰ κλαίῃ ἢ σὺ τὸ βράδυ, ὅταν θὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ ὁ κύριός σου διότι ἡργήσας καὶ ἀφῆκες ἀπότιστον τὸ ἄλογον;

Τώρα ἔρχεται ὁ σιδηρόδρομος· παρατηρήσατε τὴν ἀτμάμαξαν ἐμπρὸς μὲ τὴν μηχανὴν καὶ τὸν λέβητα τὸν γεμάτον βραστὸν νερόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐξέρχεται ὁ ἀτμός ὁ κινῶν τὴν μηχανήν· πὼς τρέχει, πὼς τρέχει, βρρρ! βρρρ! καὶ σύρει καὶ μίαν ὀλόκληρον ἀμαξοστοιχίαν κατόπιν της μὲ τόσους ἐπιβάτας, βρρρ! βρρρ! τρέχει, πετᾷ ἐπὶ τῶν δύο σιδηρῶν γραμμῶν, ὡσαν νὰ εἶχε περὰ· τώρα ἀρχίζει νὰ σφυρίξῃ δυνατά, δυνατά, φίσσας! φίσσας! πλησιάζομεν εἰς τὸν σταθμόν, πλησιάζομεν νὰ φθάσωμεν, ὦ! ἐφθάσαμεν!

Μὲ τὸν σιδηρόδρομον ὅμως ἐφθάσαμεν καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς εἰκόνας. Εὐγέ μας!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— Περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν σου, καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα σου, καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα σου ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.

— "Ανθρωπος δίχως φίλον εἶνε δένδρον δίχως φύλλα.

— Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ δὲν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτὸν της, διότι τότε θὰ μεταβληθῇ εἰς ἀλαζονείαν.

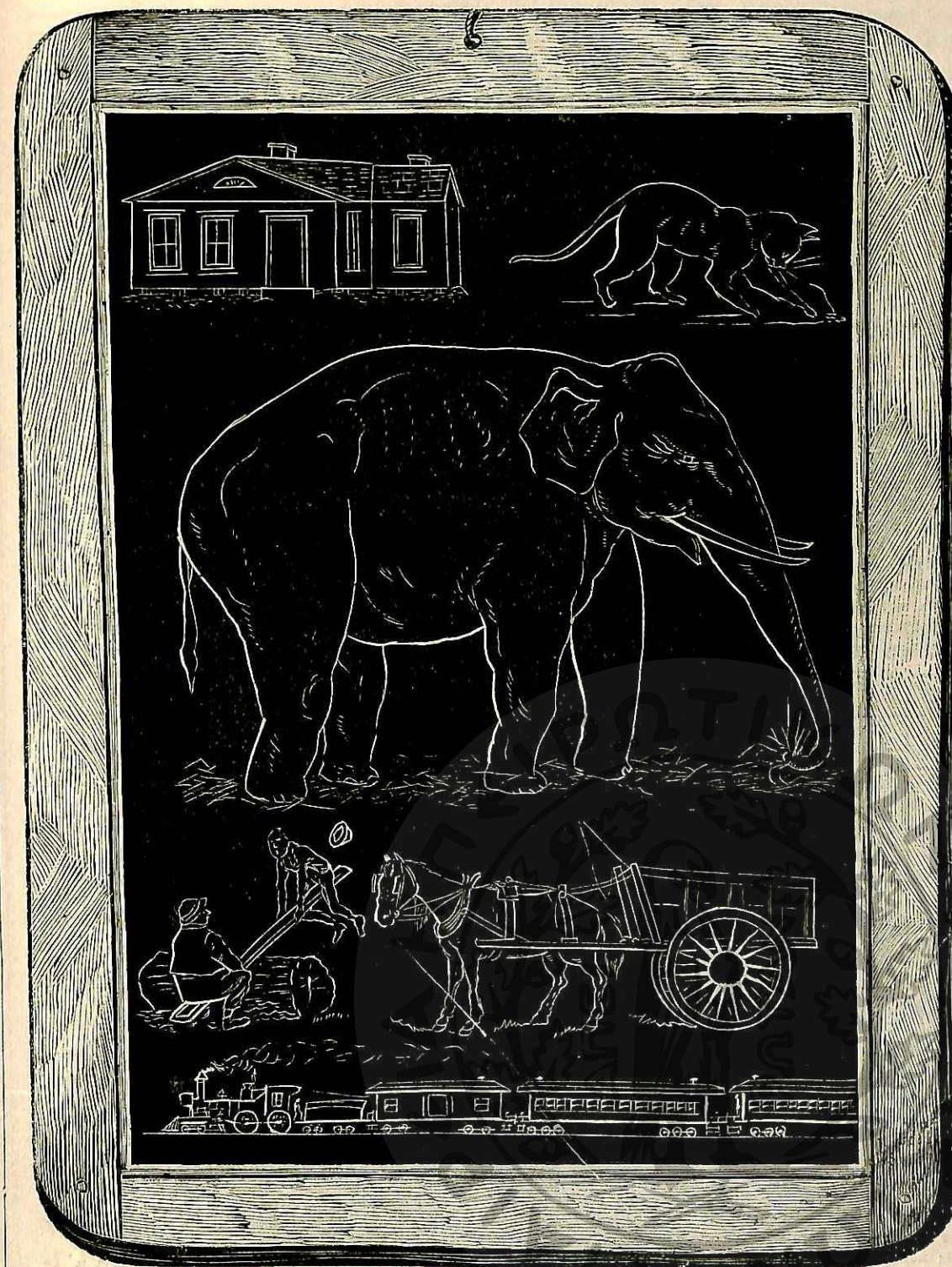
— "Ολοι αἱ εὐγενεῖς καρδίαι πόσον ἀγαπῶσι τὴν Πατρίδα!

— Θέλε νὰ σὲ συμβουλευοὺν καὶ ὄχι νὰ σὲ ἐπαινοῦν.

— Πόσον εὐτυχὴς εἶνε ὁ ἐκτελῶν τὸ καθήκόν του!

— Σὲ ἐβλαψέ τις; συγχώρησέ τον· αὕτη εἶνε ἡ εὐγενεστέρα σου ἐκδίκησις.

— Εὐτυχὴς εἶνε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον εἶνε εὐλικρινές, διότι χάριν τῆς εὐλικρινείας του τῷ συγχωροῦν πολλὰ σφάλματά του.

ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΑΚΙ

Μουσική Αλ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Τὸ του-φε - κά - κι ποῦ κρα - τῶ, τὸ κα - λα - μέ - νιο του - φε -

κά - κι, δὲν εἶν' ἐ - κεῖ - νο ποῦ ζη - τῶ, ἀλλ'

εἶ - νε μόνον παιγνι - δά - κι· τα - ράμ τα-ράμ, μπούμ μπούμ!

Τὸ τουφεκάκι ποῦ κρατῶ,
τὸ καλαμένιο τουφεκάκι,
δὲν εἶν' ἐκεῖνο ποῦ ζητῶ,
ἀλλ' εἶνε μόνον παιγνιδάκι·
ταράμ ταράμ, μπούμ μπούμ!

Μὰ μὴν ἡμέρα - τί χαρά!
καὶ πότ' αὐτὴ θὰ ξημερώσῃ!
νὰ 'δῇς τουφέκι μιὰ φορά,
ποῦ ἡ Πατρίδα θὰ μοῦ δώσῃ!
ταράμ ταράμ, μπούμ μπούμ!

Κι' ὅταν μᾶς κράξῃ ἡ Πατρίς,
— καὶ θάναι γρήγορα πιστεύω —
τότε σὲ θέλω νὰ μετρήσῃς
πόσους ἐχθροὺς θὲ νὰ φονεύω!
ταράμ ταράμ, μπούμ μπούμ!

Μπαρούτι μέσα δὲν χωρεῖ,
φωτιά δὲν βγάζει, οὔτε σφαῖρα,
νὰ πολεμήσῃ δὲν μπορεῖ,
βροντᾷ μόνον 'στὸν ἀέρα·
ταράμ ταράμ, μπούμ μπούμ!

Τότε ποῖδς νᾶβγῃ θὰ μπορῇ
ἐμπρὸς σὲ τέτοιο παλληκάρη;
μὲ τὸ τουφέκι τὸ βαρὺ
θὰ σοῦ κρατῶ ἓνα καμάρι!..
ταράμ ταράμ, μπούμ μπούμ!

Εἰς τοὺς ἐχθροὺς θὲ νὰ χυθῶ
σὰν λεοντάρη ἀγριεμένο
κι' ἂν εἰς τὴν μάχῃ φονευθῶ,
πάντοτ' ἀθάνατος θὰ μένω·
ταράμ ταράμ, μπούμ μπούμ!

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

μεταφέρεται ἀπὸ τῆς 1^{ης} Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, πλησίον τῶν Γραφείων τοῦ «Αἰῶνος» καὶ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος», ἐν τῇ γωνιαίᾳ οἰκίᾳ τοῦ κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνη, κειμένη ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Βουλῆς καὶ Μουσῶν ὑπ' ἀριθμὸν 2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἡ μικρούλα Ἀγλαΐα Χ. Κ. γράφει πολὺ ὥρατα μολοντί εἶνε μόνον 8 ἐτῶν· στείλῃ μου τὴν φωτογραφίαν σου, ἀγαπητῇ μου· διατί μ' ἐρωτᾷς ἂν θέλω νὰ μοῦ τὴν στείλῃς; θέλω βέβαια καὶ τὴν περιμένω ἀνυπομόνως.

Ἐγὼ οὐδέποτε ἀμφέβαλον ὅτι ἔχεις εὐγενῆ καρδίαν, Ἐρυθρὰ Ἰασίς. Ἀλλὰ διατί εἶσαι ὠχρά; μήπως ἔχεις τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾷσαι ἀργὰ τὸ ἑσπέρας; τὰ μικρὰ παιδία πρέπει νὰ κοιμῶνται ἐνωρίς πολὺ, πολὺ ἐνωρίτερον ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ νὰ ἐξυπνοῦν πολὺ πρῶτ.

Τὸ φύλλον σου, Ὅθελλε, δίδεται τακτικώτατα εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Ρ. ἐκεῖ ζήτησέ το.

Ἡ Μικρὰ Διαβολίνα εἰσφέρει νεράκι τὰ κινεζικά· τὰ ἔμαθε εἰς τὴν πηγὴν των, μέσα εἰς τὸ Πεκίνον, φαντάζομαι λοιπὸν μὲ πόσῃν εὐκολίαν ἀνέγνωσε τὰ ἑλληνοκινεζικά γράμματα τοῦ κ. Λέου-Ρουί-Φό-Τσί-Λιν.

Εὐχαρίστως θὰ εἴπω εἰς τὸν κ. Ἰ. Πολέμην, ὅτι πολὺ σὲ κατέθελλε τὸ ποίημά του, Μέγα Ναπολέων Βοναπάρτα.

Ὁ κ. Στυλιανὸς Οἰκονόμου διατί δὲν γράφει μ' ἐρωτᾷς, Ἀραπάκε μου; Αὐτὸς τώρα ἐπεδόθη εἰς τὴν

πολιτικὴν, εἶνε ἀρχισυντάκτης τῆς «Σφαῖρας» τῆς καλῆς ἐφημερίδος τοῦ Πειραιῶς. Θὰ τοῦ εἴπω ὅμως ὅτι πολὺ σὲ ἤρεσαν ὅσα ἔγραψεν εἰς «τὴν Διάπλασιν» καὶ ὅα τὸν παρακαλέσω νὰ γράψῃ πάλιν.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίαι, ἀσπασμοί, προσρήσεις: Τὸ Παιδίον τῶν Δασῶν ἀσπάζεται τὴν Ἐλαφον τῶν Δασῶν καὶ τὸν Παῖδα τοῦ Πίνδου, ὁμοίως ἢ Αἰδᾷ τὴν Κυανὴν Χρυσάλλιδα καὶ εὐχαρίστως τῇ λέγει ὅτι ὀνομάζεται Σοφία, (ἀκούεις καὶ σύ, Κόμη Μόντε-Χρίστε;)· ἐπίσης ἡ Μικρὰ Πεταλούδα ἀσπάζεται τὴν Ἠλιακὴν Ἀκτίνα, ὁ Βασιλίσκος ὁ Λοφοφόρος τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν, ὁ Ἀνάποδος καὶ ἡ Τσάτσα Γελαστὴ τὴν Μικρὰν Πεταλούδαν, ἡ Φαληρικὴ Ἀκτὴ τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν καὶ τὴν Κυανὴν Χρυσάλλιδα, ἥς ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα, ὁμοίως ἢ Μικρὰ Ἐλαφος ἀσπάζεται τὸ Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ, τὴν Λαίλαπα καὶ τὸν Ἀνθόστρωτον Δάσος οὕτως καὶ τὴν κατοικίαν, ὁ Ραταπλάν τὸν Ἑλληνα τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα ὦν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα, ὁ Μικρὸς Καπουκῖνος τὸν Ἑσπερον, τὸν Σπουργίτην τὸν Ἀθηναῖον καὶ τὸν Γαλαξίαν, ὁ Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης τὸν Φραγκλῖνον, τὸν Νεαρὸν Ἑυελπιν καὶ τὸν Κορκορὰν οὕτως καὶ τὸ ὄνομα, ἡ Πανσέληνος τὴν Μικρὰν Πεταλούδαν, τὴν Σφήκαν, τὴν Τσάτσαν Γελαστὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ὦν ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα. — Ὁ Πειραϊκὸς Σπουργίτης ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑσπέρου. — Ἡ Ἀηδὼν τοῦ Δάσους προσφέρει τὰς προσρήσεις τῆς τῇ Αἰδᾷ, τῇ Ἀνατελλούσῃ Σελήνῃ καὶ τῇ Μικρούλᾳ Τραλαλᾷ καὶ

ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά των. Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία ἀντασπάζεται τὴν Ἀθῶν Περιστερὰν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν κατοικίαν της. — Ἐπίσης τὸ Εὐοσμον Μυριάνθεμον ἀντασπάζεται τὸν φίλον του Φωτοδόλον Ἀστέρη, τὸν πληροφορεῖ δ' ὅτι ὀνομάζεται Γ. Δ. Ξ. καὶ κατοικεῖ ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἀπὸ σήμερον ἀλλάσσει ψευδώνυμον. — Ἡ Κίρκη λέγει εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα τὸν Λαερτιάδην ὅτι εἶνε δεινὴ μάγισσα καὶ τὴν παθαίνειν ὅσοι θέλουν νὰ τὴν γνωρίσουν. — Ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα τῆς Ἀγροδιαίτου Ἀηδόνας, προσφέρει δὲ τὰς προσρήσεις τῆς εἰς τὴν Ἀηδόνα τῶν Δασῶν, τὴν Ῥοδόχροα Μηλέαν, τὴν Μικρὰν Διαβολίναν καὶ τὸν Ἀνάποδον. — Ἡ Θαλασσία Αὔρα εὐχαριστήθῃ μαθοῦσα τὸ ὄνομα τῆς Ζεφυρίου Αὔρας πρὸς ἣν λέγει ὅτι ὀνομάζεται Ἰωάννα. — Ὁ Πολυίστωρ προσφέρει τὰς προσρήσεις τοῦ τῷ Ἀρτανιάν, καὶ συγχάριε τῷ Σπουργίτῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ἡ Καδμεία ἀσπάζεται τὴν Σφίγγα τῶν Θηδῶν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά της. — Τὸ Ἀνθόστρωτον Δάσος καὶ τὸ Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ προσφέρουσιν τὰς προσρήσεις των τῇ Μικρᾷ Σεισουρήθρᾳ καὶ τῇ Μικρούλᾳ Τραλαλᾷ, ἀσπάζονται δὲ τὴν Μικρὰν Ἐλαφον, τὴν Πανσέληνον καὶ τὴν Σφήκαν.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Κροκόδειλον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, Αἰκ. Σ. Χ. μετὰ τὰς ἀδελφάς της Ἀγγελικὴν καὶ Πολύμνιαν, τὴν Καδμείαν, τὸν Κωνστ. Ἡλ. Δρ. τὸν Ραταπλάν, τὴν Μικρὰν Πεταλούδαν, τὸν Μικρὸν Καπουκῖνον, τὸν Κόμητα Μόντε-Χρίστον, τὴν Ποικιλανθίδα κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

116. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα τὸ δευτέρον μου ἀκρωτήριον, τὸ σύνολόν μου θηρίον.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Μικρᾷς Πεταλούδας.

117. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος, τὸ τρίτον μου γράμμα, τὸ δὲ σύνολόν μου πόλις τῆς Μικρᾷς Ἀσίας.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κροκοδείλου τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

118. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα τὸ δευτέρον μου ἀριθμός, τὸ τρίτον μου γράμμα τὸ δὲ σύνολόν μου μεγάλη πόλις τῆς Εὐρώπης.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Καπουκῖνου.

119. Συλλαβόγριφος.

Εἶνε τὸ πρῶτόν μου θεὰ μεγάλη τῶν ἀρχαίων.
Ἄνθος σεμνὸν τὸ δευτέρον εὐώδῃ μύρα πνέον.
Ἄν δὲ τὰ δύο μέλη μου συνάψῃς εἰς ἓν ὅλον,
τὸν ὄλεθρον θ' ἀναμνησθῇς ὑπερηφάνων στόλων.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῖωνος.

120. Λεξιγρίφος. Ὅταν εἴμαι μὲ κάππα μὲ τρῶγετε, ὅταν εἴμαι χωρὶς κάππα μὲ ἔχετε ἐπάνω σας.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Κίρκης.

121. Λεξιγρίφος. Ποῖον μέρος τοῦ σώματός μας ἀποκεφαλίζόμενον κρύπτει τὸ φῶς;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰπποῦ.

122. Λεξιγρίφος. Μὲ κεφαλὴν εἴμαι κάτοικος νήσου, ἄνευ κεφαλῆς ὅμως ἔχω ὄψιν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χρίστου.

123. Ἐρώτησις. Εἰχέ τις ἀδελφὸν ὅστις ἀπέθανεν, ἀλλ' ὁ ἀποθανὼν δὲν εἶχεν ἀδελφόν. Τί εἶχεν;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Μικρᾷς Πεταλούδας.

124. Λογοπαίγνιον. Ποῖος εἶνε ὁ πολυτιμότερος δῆμος τῆς Ἑλλάδος;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Μικρᾷς Σεισουρήθρας.

125. Λογοπαίγνιον. Ποῖα εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ εἰς τὸ σῶμά μας;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κορκορὰν.

126. Λογοπαίγνιον. Ποῖα πόλις τῆς Γαλλίας εἶνε 1+3+2;

Ἐστᾷλη ὑπὸ Παλαιῆς Κυριακίδου.

127. Λογοπαίγνιον. Ποῖοι ἔχουν καλὰ πόδια;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Ζεφυρίου Αὔρας.

ΛΥΣΕΙΣ

98. Ἀπομυττόμενος ἀπόφυγε νὰ σαλπίζῃς τρόπον τινὰ διὰ τῶν ῥωθῶνων ὡς διὰ σάλπιγγος. Βδελυρὸν ὁμοίως καὶ νὰ βλέπῃς τὴν ἐν τῷ ῥινομάκτρῳ μύξαν καὶ νὰ καθαρῖξῃς διὰ τῶν δακτύλων τὴν ῥίνα. — **99.** Ἀμερικῇ. — **100.** Κάπρος. — **101.** Κατὰ ἡ ἐπί. — **102.** Ἀδυσσινία (Α, Β, Σ, Ν, Α). — **103.** Τύρος, τυρός. — **104.** Ἄηρ, ἀνῆρ. — **105.** Μήλιος, ἥλιος καὶ Δῆλιος, ἥλιος. — **106.** Πάτμος, ἀτμός. — **107.** Ὁδός, Ῥόδος. — **108.** Τὸ πῦρ. — **109.** Ὁ σπῆρος. — **110.** Γυνῶθι σαυτόν. — **111.** Τέσσαρας· τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα. — **112.** Ἡ λίμνη Καλόγρηνα. — **113.** Ὁ Ἅγιος Φιλόλογος. — **114.** Τὰ θῆλα τῶν μαστοφόρων, διότι αὐτὰ μόνον ἔχουν γάλα. — **115.** Τὸ Νησίον τῆς Μεσσηνίας.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Τὰ ὀνόματα τῶν εὐρόντων λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΛΙΑΝ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ
ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣΟΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ
ΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΗΔΗ

- ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Τρεῖς τόμοι πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντες καὶ περιέχοντες τὰ ἄριστα ἔργα τοῦ συγχρόνου ἑθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ. Πωλούμενοι ἀλλաχοῦ ἀντὶ δραχ. 15,15 παρέχονται ἀντὶ φρ. 11,60
- ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΝΔΕΛΣΩΝΟΣ ΒΑΡΘΟΛΩΗ. Δύο ὀγκώδεις τόμοι περιέχοντες γλαφυρωτάτην ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Ὁθωμανοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 10 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 7,60
- ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Τέσσαρες τόμοι ἐν οἷς ὁ μέγας ἀνὴρ καὶ ἑξοχος ἱστοριογράφος ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν μέγαν τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 12 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 8,95
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΟΔΟΠΟΡΟΣ. Ὁραιότατον ἐπικολυρικὸν ποίημα τοῦ πατριωτικοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀντὶ λεπτ. 80 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. —,45
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΧΑΡΙΤΙΝΗ. Συγκινητικώτατον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1. παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. —,55
- Π. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ, ἐν ᾧ ὁ μέγας ἠθικολόγος ἀγγλος διετύπωσε τοὺς ἀπαραβιάτους κανόνας καθ' οὓς διαπλάσσονται αἱ νεαραὶ ψυχαί. Πωλούμενον ἀντὶ δραχ. 2,30 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 1,45
- ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΘΕΙΑ. Ἡθικὰ παραγγέλματα, περὶ τοῦ ἑλληνοπρεπῶς φέρεσθαι. Πωλουμένη ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1,25 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. —,95
- ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΟΛΥΜΠΟΥ. Συλλογὴ δημοτικῶν ἀσμάτων εἰκονιζόντων τὸν βίον τῶν ὑπερῃφάνων παλληκαριῶν καὶ ἐχόντων μερίστην ἱστορικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν. Πωλούμενα ἀλλαχοῦ ἀντὶ δραχμ. 2,30 παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 1,35
- ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΚΟΡΗ. Ἡθικὸν διήγημα πρὸς διάπλασιν τῶν παιδῶν. Πωλουμένη λεπτ. 60. . . ἀντὶ φρ. —,40

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία, ὅσα ληθῇ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἀποστέλλονται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελευτῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἱσυχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ ἐγγραφεσσομένους καὶ ἐγγεγραμμένους συνδρομητὰς αὐτῆς διὰ τὸ ἔτος 1882. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀντιτίμου τῶν βιβλίων γίνεται καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ συνδρομαί, περὶ ὧν ἴδε κατωτέρω.

Ἐκάστη συνδρομὴ εἰς τὴν «Διαπλάσιν», περιέχει τὴν συνδρομητῇ δικαίωμα πρὸς ἀγορὰν ἐνὸς μόνοι ἀντιτύπου ἐξ ἑκάστου βιβλίου.

Ἐκαστος συνδρομητὴς δύναται νὰ ζητήσῃ τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἢ ὅλα ὁμοῦ, ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ἐν μόνον.

Οὐδενὶ ἀπολύτως στέλλονται βιβλία ἄνευ προπληρωμῆς.

Αἱ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» τοῦ κ. ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ
Πωλούμεναι ἐν τῷ Γραφεῖ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιούτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς τρεῖς ἐκδεδομένους
τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2,50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστέλλόμενος φρ. 2,80

Πωλεῖται καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ ἀντὶ λεπτῶν 50

Συνδρομὴ ἑτησίαι καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἕως 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φύλλον ὀκτωὶ καὶ ὅλον τὸ ἔτος. Ἀρίεται δ' ἐκπτῶσις δραχ. 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἐκ τῶν ἱσυχιῶν καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ ἀποστέλλονται διὰ γραμματῶν (τῶν 10—30 λεπτ.) Ἑλλήνων, καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν, ὡς καὶ δι' Αἰγυπτιακῶν καὶ Ἀμερικανικῶν. ἴαν δὲ εἶνε πολλοὶ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς μόνον Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἑπτατηνῶν, διὰ τοκομεριδίων τῶν Ἑλληνικῶν δανείων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδομάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' οὐθείας πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Εὐγγελιστρίας, ἀριθ. 25, ἀπέναντι τῆς Ῥόμης, ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά. 1882 — Β', 339.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

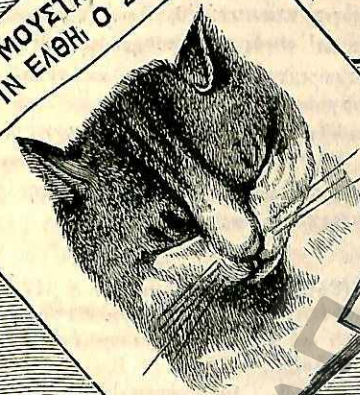
ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 9

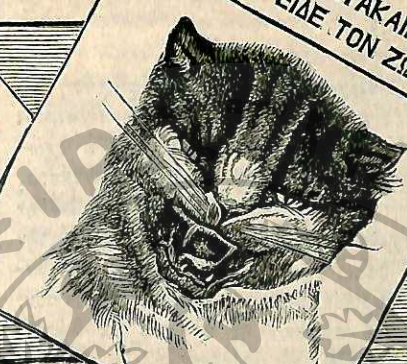
Ο ΖΩΗΡΟΣ ΑΓΑΠΩΝ ΤΗΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΝ
ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ ΤΗΝ
ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ

Η ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ
ΠΡΙΝ ΕΙΔΘΗ Ο ΖΩΗΡΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ
ΑΜΑ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΖΩΗΡΟΝ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΖΩΗΡΟΥ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων